

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Páchy a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D. a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci žalobce **XXX**, nar. XXX, bytem v XXX, zastoupeného Mgr. Markem Ježkem, advokátem se sídlem v Českém Těšíně, Tovární 1707/33, proti žalovanému **Czech Invest Group, s.r.o.**, se sídlem v Pardubicích, Štrossova 272, IČ: 25942395, zastoupeného JUDr. Radomilem Mackem, advokátem se sídlem v Lanškrouně, J. M. Marků 92, **o zaplacení 169.900 Kč s příslušenstvím oproti vydání vozidla**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 11.12.2015, č.j. 24C 78/2012-163,

t a k t o :

- I. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadených výrocích I. a III. **m ě n í** takto:

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 169.900 Kč se 7,5% ročním úrokem z prodlení jdoucím z této částky od 4.11.2012 do zaplacení, oproti povinnosti vydat žalovanému vozidla XXX, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadeném výroku IV. **p o t v r z u j e.**
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 25 101 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud svým rozsudkem zavázal žalovaného povinností zaplatit žalobci 169.900 Kč se 7,5% ročním úrokem z prodlení jdoucím z této částky od 4.11.2012 do zaplacení (výrok I.). Co do požadavku žalobce na další úrok z prodlení jdoucím z částky 169.900 Kč od 4.11.2012 do zaplacení ve výši 0,25 % ročně, byla žaloba zamítnuta (výrok II. – v této části nebyl rozsudek okresního soudu napaden odvoláním a je tudíž pravomocný, nebyl tudíž odvolacím soudem věcně přezkoumáván). Žalobci bylo uloženo vydat žalovanému vozidlo zn. XXX a žalovanému bylo uloženo toto vozidlo převzít do 3 dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku (výrok III.). Žalovanému bylo uloženo nahradit žalobci náklady řízení před okresním soudem ve výši 130.744 Kč (výrok IV.).

Rozhodl tak o žalobě žalobce ze dne 15.11.2012, kterou se žalobce po žalovaném domáhá zaplacení částky 169.900 Kč s úrokem z prodlení oproti vydání osobního motorového vozidla zn. XXX. Žalobce tvrdil, že dne 10.8.2012 uzavřel se žalovaným jako prodávajícím kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod shora označeného osobního motorového vozidla za kupní cenu ve výši 169.900 Kč. Kupní smlouva byla uzavřena v režimu obchodního zákoníku, žalobce však byl v pozici spotřebitele, a proto je nutné aplikovat ust. § 261 odst. 1 věty druhé obchodního zákoníku a § 262 odst. 4 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb., ve znění účinném do 31.12.2013). Dle čl. I bodu 1.2 písm. f) kupní smlouvy stav tachometru předmětného vozidla měl činit 82 415 kilometrů. Dotazem na autorizovaný servis však žalobce následně, po uzavření kupní smlouvy, zjistil, že při poslední návštěvě v servisu Škoda v roce 2010 mělo předmětné vozidlo najeto již 291 479 km. Je tedy zjevné, že předmětné vozidlo mělo v době prodeje skutečně najeto minimálně 3,5 násobně více kilometrů, než bylo uvedeno ve smlouvě. Jde o tak podstatný rozdíl ve vlastnostech předmětného vozidla, který nelze odstranit. Žalovaný sice ve smlouvě v čl. I bodě 1.2 písm. g) uvedl, že skutečný počet kilometrů není zjištěn (není garantován), takové ujednání však shledává žalobce za neplatné dle § 55 a § 56 občanského zákoníku. Žalobce tudíž přípisem ze dne 27.9.2012 od kupní smlouvy odstoupil a vyzval žalovanou k vrácení kupní ceny oproti vrácení předmětného vozidla, a to nejpozději do 3.11.2012. Žalovaný však zůstal nečinný.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby v celém rozsahu, kdy odstoupení od kupní smlouvy nepovažoval za účinné. V kupní smlouvě i v protokolu o zkušební jízdě a předání

vozidla totiž žalovaný výslovně uvedl, že skutečný počet ujetých kilometrů negarantuje a že není zjištěn. Konstatovaný stav tachometru uvedených v kupní smlouvě vyplývá pouze z jeho vizuální kontroly, přičemž odpovídá čestnému prohlášení původního majitele vozidla XXX. Žalobce tak zakoupil vozidlo s tím, že skutečný stav ujetých kilometrů není zjištěn a není garantován žalovaným. Za tohoto stavu, kdy i přístrojová deska byla v době uzavření kupní smlouvy nefunkční, nemůže být případný nesoulad skutečného počtu ujetých kilometrů se stavem vykázaným na tachometru považován za vadu odůvodňující odstoupení od smlouvy. Navíc žalobce vozidlo užíval a nemůže si tak domáhat vrácení celé kupní ceny v okamžiku, kdy není schopen vrátit automobil ve stavu, v němž se tento nacházel k datu odstoupení od kupní smlouvy.

Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že účastníci, kdy žalobce jednal v postavení spotřebitele a žalovaný v postavení podnikatele, uzavřeli kupní smlouvu, dohodou si tento závazkový vztah podřídili obchodnímu zákoníku. Soud však aplikoval § 262 odst. 4 obchodního zákoníku. Kupní smlouvu ze dne 10.8.2012 považoval soud za platný právní úkon. Nejde o právní úkon uzavřený v omylu žalobce, neboť nebylo prokázáno, že takový omyl o jiném vztahu ujetých kilometrů oproti stavu uvedeném na tachometru vozidla, byl vyvolán žalovaným a nebylo ani prokázáno, že by o něm žalovaný musel vědět. Nejsou tak dány podmínky pro jednání v omylu dle § 49a občanského zákoníku (okresní soud postupoval při právním hodnocení věci dle pravidel občanského zákoníku zák. č. 40/1964, účinného v době uzavření kupní smlouvy). Ujednání o tom, že žalovaný jako prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů, však shledal za ujednání omezení práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu a tudíž neplatná dle § 55 a § 56 občanského zákoníku. Vozidlo mělo najeto minimálně 291 497 km a prodávaná věc tak při převzetí kupujícími nebyla ve shodě s kupní smlouvou, za což dle § 616 odst. 1 občanského zákoníku odpovídá prodávající. Tuto vadu pak nelze odstranit ať už výměnou věci či její opravou, proto považoval soud odstoupení od kupní smlouvy učiněné žalobcem za platné dle § 616 odst. 3 občanského zákoníku. Přiznal žalobci právo na úroky z prodlení od 4.11.2012 v souladu s nařízením vlády č. 142/1994 Sb., § 1, ve zbytku požadovaných úroků byl žalobní návrh zamítnut.

Proti uvedenému rozsudku, a to proti výrokům I., III. a IV. podala žalovaná společnost odvolání. Namítá, že při uzavírání kupní smlouvy a v samotné kupní smlouvě jednoznačným způsobem, nikoliv skrytě či nečitelně upozornil kupující na to, že skutečný počet ujetých kilometrů je nezjištěn (negarantován). Stejně tak učinil v protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla. Na 3. straně protokolu upozornil, že ani při vynaložení veškeré odborné péče není schopen vždy zajistit případnou manipulaci s počítadlem kilometrů předchozím majitelem. Z tohoto důvodu prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů...a že negarantuje počet ujetých kilometrů na tachometru prodávaného vozidla. Nemůže tak být předmět koupě v rozporu s kupní smlouvou, neboť odpovídá tomu, co bylo ujednáno v kupní smlouvě. Věc není rozporu s kupní smlouvou dle § 616 odst. 3 občanského zákoníku, pokud kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl. Žalobce tak v této věci věděl o tom, že palubní deska prodaného automobilu je nefunkční a počítadlo kilometrů neudává skutečný stav najetých kilometrů. Nevzniklo tak žalobci právo na odstoupení od smlouvy právě dle ust. § 616 odst. 3 občanského zákoníku. Nelze ani dovozovat neplatnost takového ujednání dle § 55 a § 56 občanského zákoníku.

Paragraf 616 odst. 3, jakož i ust. § 597 občanského zákoníku dávají prodávajícímu výslovné právo se zprostit odpovědnosti za vady prodávané věci, pokud její vadu předem kupujícímu sdělí, to se v dané věci stalo, ujednání o nesouladu v počtu najetých kilometrů vymezuje předmět plnění smlouvy a nemohou se na ně vztahovat tak důsledky uvedené v § 56 odst. 1 a 2 občanského zákoníku. Pokud by obstál závěr okresního soudu, ve svém důsledku by se prodávající nemohl zprostit odpovědnosti za vadu, ač o ní ví a výslovně na ní kupujícího upozorní. Navíc byla prodávaná věc použitá, a tudíž je odpovědnost žalovaného omezena toliko na vady, které nevznikly v důsledku použití a opotřebení věci. Odkázal dále na závěry vyplývající z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8As 70/2015-56, které se skutkově podobá souzené věci. Kupní smlouva uvádí, že počet najetých kilometrů nebyl zjištěn. Tím je spojena informační povinnost prodávajícího, která nemůže být vykládána k jeho tíži. Jde o vyjádření, které fakticky vypovídá o vlastnostech prodávaného zboží, a proto nemůže být pojmově postiženo neplatností, jak předpokládá ust. § 56 občanského zákoníku. Toto vyjádření je pregnantní, srozumitelné a žalobci muselo být pochopitelné. Ve výsledku pak není možné po žalovaném požadovat, aby ověřil počet najetých kilometrů, neboť v České republice v době prodeje ani nebyla certifikační autorita, která by poskytovala zaručené informace o najetých kilometrech všech vozidel. Ani společnost CEBIA spol. s r.o. negarantuje stoprocentní správnost dat, jimiž disponuje. Taková povinnost pak rozhodně nevyplývá ze žádného právního předpisu. Nemůže jít ani o nekalou obchodní praxi. Takové ujednání sotva může narušit chování průměrného spotřebitele v jeho neprospěch, pokud je tento upozorněn na to, že počet kilometrů nebyl zjištěn. Domáhá se změny napadeného rozhodnutí a zamítnutí žaloby.

Naopak žalobce navrhoval potvrzení rozsudku okresního soudu v napadené části. Ztotožňuje se s námitkou žalovaného o tom, že pokud by žalobě mělo být vyhověno, je na místě, aby žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci finanční částku oproti uložení povinnosti vydat předmětné vozidlo. Připomíná, že pro běžného kupujícího je jedním z hlavních vodítek posouzení stavu nabývaného vozidla posouzení počtu ujetých kilometrů z hlediska opotřebení vozidla, kupní ceny apod. Bylo povinností žalovaného odborně, jako profesionál, posoudit stav prodávaného vozidla. Pokud nabyl pochybností, že stav tachometru neodpovídá skutečnému počtu ujetých kilometrů, pak měl vynaložit určité úsilí směřující ke zjištění tohoto skutečného stavu a nikoliv se zříci odpovědnosti z tohoto titulu, jak se stalo v daném případě. Jednání žalovaného pak nelze přiznat právní ochranu.

Odvolání není důvodné.

Mezi účastníky byla dne 10.8.2012 uzavřena kupní smlouva s tím, že účastníci ve smlouvě ujednali, že je uzavřena dle § 409 a násl. obchodního zákoníku zák. č. 513/1991 Sb. (ve znění účinném do 31.12.2013, viz § 262 odst. 1 obchodního zákoníku). Jako prodávající vystupoval žalovaný – profesionál, jako kupující žalobce – spotřebitel. Žalovaný se sám ve smlouvě identifikoval jako XXX.

Žalobce tvrdil, že od této kupní smlouvy následně odstoupil. Předpokladem úspěchu s žalobním žádáním žalobce bylo dodržení podmínek vyjádřených v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9.3.2010, sp. zn. 32Cdo 1998/2008, ve kterém Nejvyšší soud uzavřel, že žalobě na vydání bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy (např. po

odstoupení od smlouvy) může soud vyhovět pouze, je-li požadováno vzájemně podmíněné vrácení podle smlouvy poskytnutého plnění, což vylučuje požadovat úroky z prodlení ze zaplacené kupní ceny. Není-li žalobní návrh takto formulován, nemůže být žalobce v řízení úspěšný. Odkázal na to, že v § 457 občanského zákoníku, je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal. Jde o tzv. synallagmatický závazek, kdy povinnost účastníka z neplatné smlouvy je podmíněna tím, že druhý účastník rovněž tuto povinnost splní (viz např. R 26/1975). V procesní poloze se tento stav projeví tak, že soud do výroku pojme rovněž povinnost druhé strany. V tomto směru postupoval žalobce řádně a uvedeným způsobem požadoval po žalované zaplacení kupní ceny oproti vydání osobního automobilu dle kupní smlouvy (viz žaloba ze dne 15.11.2012). Okresní soud sice ve výroku svého rozhodnutí povinnosti účastníků zahrnul do dvou výroků (I. a III.), ovšem zjevně chtěl toto synallagma zachovat. Pro odstranění pochybností tudíž odvolací soud rozhodl z důvodů níže uvedených, jak žalobce požadoval již v žalobním žádání. Úroky z prodlení pak mohly být přiznány pouze až od doby, kdy se žalovaný dostal do prodlení se splněním svého závazku, tedy poté, co žalobce od smlouvy odstoupil, vyzval žalovaného k vrácení kupní ceny oproti vrácení osobního automobilu se lhůtou ke splnění povinnosti do 3.11.2012 a žalovaný je tak povinen hradit žalobci úroky z prodlení až od 4.11.2012, to ve výši souladné s § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. Ve zbytku nemohl být žalobce se svým požadavkem úspěšný (viz výrok II. rozsudku okresního soudu, který však nebyl napaden odvoláním a nebyl tudíž odvolacím soudem ani přezkoumáván).

Jak v režimu obchodního zákoníku (viz § 422 a § 424), tak v režimu zákoníku občanského (§ 597 o.z.) platí, že prodávající odpovídá za vadu, které měla prodávaná věc v době převzetí kupujícím. V daném případě k datu uzavření kupní smlouvy. To s tím, že prodávající odpovídá za vady, které vyjdou najevo dodatečně, a to tehdy, pokud jde o vadu, na kterou kupujícího neupozornil (viz § 597 odst. 1 občanského zákoníku). V takovém případě má kupující právo na přiměřenou sílu ze sjednané ceny odpovídající povaze a rozsahu vady, jde-li o vadu, která činí věc neupotřebitelnou, má též právo od smlouvy odstoupit (viz § 597 odst. 1 občanského zákoníku s tím, že odvolací soud ve shodě s odvolacím soudem aplikuje toto ustanovení s odkazem na ust. § 262 odst. 4 obchodního zákoníku). Odvolací soud při svých úvahách vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, z jeho rozsudku ze dne 2.7.2014, sp. zn. 8 Tdo 728/2014, kde vyjádřil, že „počet ujetých kilometrů je při prodeji motorového vozidla je jednou z podstatných skutečností určujících výši jeho prodejní ceny. Cenu a atraktivnost ojetého vozu určuje především technický stav, rok výroby a intenzita s jakou byl používán předchozím majitelem. O těchto skutečnostech dobře odpovídá stav počítadla kilometrů.“ Nejvyšší soud České republiky dále v rozhodnutí ze dne 29.2.2012, sp. zn. 25Cdo 2516/2009, se vyjádřil ke splnění instruktážní povinnosti, která tíží prodávajícího dle § 9 odst. 1 a 2 zák. č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele. Ty vyložil s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivého případu, zejména povahy toho kterého výrobku. Je přitom třeba aplikovat princip proporcionality, tj. klást na výrobce pouze požadavky rozumné, přiměřené okolnostem, nikoliv požadavky nepřiměřené. To platí i pro posouzení otázky, o jakých nebezpečích, vyplývajících z nesprávného použití nebo údržby výrobku, je prodávající povinen spotřebitele poučit. Požadoval naplnění premisi v tom směru, že je „třeba hledat přiměřenou rovnováhu mezi ochranou spotřebitele na jedné straně a reálnými možnostmi prodávajícího na straně druhé a stanovit racionální hranici mezi odpovědností, již lze rozumně zatížit prodávajícího a náhodou (vyšší mocí), která již musí

zatěžovat poškozené“. Obdobný požadavek stáhl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8As 70/2015-56 na splnění informační povinnosti prodávajícího při prodeji ojetého vozu v autobazaru. Požadoval tedy, aby na prodávajícího byly kladeny pouze požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem.

Lze souhlasit v této věci se žalovaným, že mu žádný právní předpis neukládá prověření a zjišťování skutečného stavu počtu ujetých kilometrů. Žalovaný seznámil žalobce s počtem ujetých kilometrů, který byl označen na tachometru, na palubní desce a uvedl, že nemůže počet ujetých kilometrů zjistit a ani garantovat. V řízení pak bylo prokázáno, že stav uvedený na tachometru prodávajícího vozidla a uvedený v kupní smlouvě, neodpovídá skutečnému počtu ujetých kilometrů, kdy byl minimálně 3,5 násobně vyšší (82 415 km oproti minimálně 291 479 km). Dle technického průkazu bylo vozidlo poprvé registrováno dne 14.5.2008, tedy bylo prodáváno jako čtyřleté.

Lze tedy souhlasit se žalovaným, že mu žádný právní předpis neukládá, aby ověřil počet ujetých kilometrů, např. dotazem u spol. Cebia, u autorizovaného servisu Škoda apod. Co však mohl žalobce požadovat je to, aby žalovaný, který vystupoval při prodeji jako profesionál, dostal svým povinností profesionála a byl tedy schopen rozpoznat případný diametrální rozdíl mezi deklarovaným a skutečným počtem ujetých kilometrů a na konkrétní znaky toho, že vozidlo má výrazně vyšší počet ujetých najetých kilometrů než je deklarováno, upozornit. V daném případě totiž nejde (jako například ve výše uvedeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) o relativně malý rozdíl v počtu udávaných a skutečně najetých kilometrů, nýbrž o rozdíl zásadní. To již jenom v tom, že pokud by bylo vycházeno z počtu ujetých kilometrů cca 82 000 km, šlo by o průměrný roční nájezd 20 000 km oproti nájezdu dosahujícím 70 000 km ročně. Takový rozdíl je potřeba považovat za tak zásadní, že se musel odrazit v technickém stavu prodávajícího vozidla a prodávající při vynaložení odborné péče, kterou lze od něho vyžadovat jako od profesionála, měl zjistit rozdíly ve stavu automobilu oproti stavu, kdyby měl najet 82 000 km a na tyto rozdíly žalobce jako kupujícího spotřebitele výslovně upozornit. Pouze tímto způsobem by bylo možné uvažovat, že došlo ke splnění informační povinnosti dle § 597 občanského zákoníku, tedy že byl žalobce upozorněn na vadu vozidla spočívajícího v tom, že počet udávaných kilometrů nemůže obstát, neboť tu jsou konkrétní znaky na předmětném vozidle, které naznačují výrazně vyšší počet ujetých kilometrů ve skutečnosti.

Jinými slovy, po žalovaném jako po profesionálu, mohl žalobce vyžadovat, aby byl schopen rozpoznat doklady o vyšším počtu ujetých kilometrů a na tyto znaky žalobce výslovně upozornil. Žalovaný se nemohl zprostit odpovědnosti v tomto směru tak, že paušálně odkáže na to, že negarantuje počet ujetých kilometrů.

Takový závěr neplatí obecně. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat odchylku mezi skutečným stavem ujetých kilometrů a stavem udávaným v kupní smlouvě či na tachometru vozidla, prodávající jako profesionál v oboru však musí být schopen rozpoznat znaky zásadně jiného počtu najetých kilometrů oproti stavu deklarovanému. Takové požadavky je vůči prodávajícímu přiměřené, na druhou stranu zachovávající práva kupujícího jako spotřebitele. Žalobce má právo tudíž od smlouvy odstoupit dle § 597 odst. 1 občanského zákoníku) a § 616 odst. 3 občanského zákoníku, jak správně odůvodnil okresní soud), neboť

jde o vadu neodstranitelnou, jak již bylo konstatováno citací z judikatury Nejvyššího soudu. Údaj o počtu ujetých kilometrů je jedním z rozhodujících při rozhodování kupujícího o tom, zda vozidlo zakoupí či nikoliv a pokud jde o rozdíl tak zásadní, jako v tomto případě, nelze uvažovat o tom, že by kupující měl právo pouze na přiměřenou slevu dle § 597 odst. 1.

Z výše uvedených důvodů přistoupil odvolací soud ke změně rozsudku okresního soudu, ovšem svojí povahou jde o rozhodnutí potvrzující ve smyslu ust. § 219 o.s.ř., neboť došlo ke sloučení výrokových částí obsažených ve výroku I. a III. rozsudku okresního soudu a dále k potvrzení výroku o náhradě nákladů řízení jako věcně správného, neboť úspěšný účastník řízení, žalobce, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení dle § 142 odst. 1 o.s.ř., to ve výši správně vyčíslené rozhodnutím okresního soudu.

Žalobci pak bylo přiznáno i právo na náhradu nákladů odvolacího řízení dle § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. Ty spočívají v odměně za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 7.900 Kč za úkon, a to za sepis vyjádření k odvolání žalovaného a účast u jednání odvolacího soudu dle § 7 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále advokátní tarif), dvou paušálních náhradách hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, cestovním advokáta žalobce k jednání odvolacího soudu z Českého Těšína do Pardubic a zpět, celkem ujetu 514 km při sazbě 5,731 Kč za ujetý kilometr, tj. na cestovním 2.945 Kč, náhradě za promeškaný čas za uvedenou cestou advokáta žalobce za 14 započatých půlhodin po 100 Kč dle § 14 advokátního tarifu, to vše povýšeno o 21 % DPH ve výši 4.356 Kč. Celkem tak náklady odvolacího řízení na straně žalobce činí 25.101 Kč a hradí se žalobci ve lhůtě stanovené dle § 160 odst. 1 o.s.ř. k rukám jeho advokáta dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u soudního exekutora, který rozhodoval v prvním stupni, rozhodoval by o něm Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V Pardubicích dne 21. dubna 2016

Mgr. Lukáš Pácha v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Alice Zítková